

Родина Роялів. Книга 3. Зруйнований палац

КУПИТИ

Елла провела в Бейв'ю лише кілька місяців, але вже стала майже рідною для Роялів. Непорозуміння й ненависть, що панували спочатку, залишилися позаду. Тепер у неї є найкраща подруга, хлопець, про якого мріють усі, зведені брати, яких вона щиро любить, і Каллум Роял — чоловік, який став для Елли батьком, що його вона ніколи не мала.

Та випробування ще не завершилися. Саме тоді, коли здається, що все нарешті стає на свої місця — і в родині, і в коханні, — доля знову замислює руйнування.

Майбутнє Ріда опиняється під загрозою. Його запальний характер і звичка відповідати на виклики кулаками цього разу можуть обернутися проти нього. Наслідки — серйозні.

Елла не з тих, хто здається. Вона готова боротися до кінця за тих, кого любить. Але цього разу навіть її сили можуть виявитися замалими.

Читачам, які закохалися в цю серію.

*Ви оживили ці історії так,
як ми й не очікували. Дякуємо*

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

РІД

— Де ви були між восьмою та одинадцятою годинами вечора сьогодні?
— Як довго ви спали з дівчиною свого батька?
— Чому ви вбили її, Ріде? Вона розізлила вас? Залякала, що розповість вашому татові про зради?

Я бачив надто багато фільмів про розслідування, тож знаю, що треба тримати рот на замку, коли перебуваєш у кімнаті допитів. Або це, або ти виголошуєш чотири магичні слова: «Я хочу свого адвоката».

Власне, що й роблю впродовж останньої години.

Якби я був неповнолітнім, ці козли й не мріяли б допитувати мене без батьків чи представника влади. Але мені вісімнадцять, тому, гадаю, вони думають, що все чесно. Чи, може, що я тупий, і без адвоката поведуся на їхні провокації.

Слідчим Казінсу й Шмідт, видно, взагалі байдуже на моє прізвище. Чомусь це мене освіжає. Переді мною все життя двері відчинялися, бо я Роял. Коли мав проблеми в школі, тато виписував чек і мої гріхи змивалися. Усе моє свідоме життя дівчата вишиковувалися в шеренгу, щоб застрибнути в моє ліжко, аби розказати всім своїм друзям, як переспали з Роялом.

Не те щоб я не хотів цих шеренг. Та зараз мені важлива лиш одна дівчина — Елла Гарпер. І вбиває, що вона мала дивитися, як мене в кайданках витягують із будинку.

Брук Девідсон мертва.

Досі в голові не вкладається. Коли я ішов з пентхауса, платиново-білява золотошукачка мого тата була доволі жива.

Але слідчим цього не розповім. Я не ідіот. Вони перекрутять кожне моє слово.

Розчарований моєю мовчанкою, Казінс гепає руками об металевий стіл між нами.

— Відповідай, малий ти гівнюк!

Під столом мої кулаки починають стискатися. Змушую пальці розслабитися. Це останнє місце, де варто втрачати самовладання. Його партнерка, тиха жінка Тереза Шмідт, кидає на нього застережливий погляд.

— Ріде, — каже вона м'яко, — ми не можемо допомогти тобі, доки ти не підеш на контакт. А ми хочемо допомогти.

Я зводжу брову. Справді? Хороший коп / поганий коп?

Гадаю, вони дивилися те саме шоу, що і я.

— Народе, — байдуже кажу, — мені вже стає цікаво, чи у вас проблеми зі слухом, чи ще щось. Гмикнувши, схрещую руки на грудях. — Я вже попросив адвокатів, а це означає, що ви маєте почекати, доки вони прибудуть, щоб запитувати.

— Ми можемо запитувати, — каже Шмідт, — і ти можеш відповідати. Це законом не заборонено. Ти можеш і добровільно видати інформацію. Наприклад, ми можемо зрушити цей процес із місця, якщо поясниш речі на кшталт, чому в тебе на футболці кров.

Я стримуюся, щоб не притиснути руку до боку.

— Я почекаю, коли приїде Голстон Грієр, але дякую за турботу.

У маленькій кімнаті западає тиша.

Казінс помітно скрегоче зубами. Шмідт просто зітхає. Відтак обоє слідчих відсувають свої стільці й без жодного слова виходять із кімнати.

Роял — 1.

Поліція — 0.

Проте хоч вони здалися і відстали від мене, досі відтягують свій солодкосракий час, виконуючи моє прохання. Впродовж наступної години я сиджу в кімнаті сам і роздумую, як у біса моє життя докотилося до цієї точки. Я не святий і ніколи цього не стверджував. Влізав у багато бійок. Я безжальний, коли треба.

Але... я не така людина. Не людина, яку в кайданках витягують із власного дому. Не хлопець, який має дивитися в повні страху очі власної дівчини, коли його тягнуть на заднє сидіння поліційного «крейсера». Коли двері знову розчиняються, клаустрофобія стискає нутрощі, що спонукає бути грубішим, аніж маю бути.

— Довго ж тебе чекати довелося! — гаркаю на батькового адвоката. П'ятдесяти із чимось річний сивочолий чоловік, попри пізню годину, одягнений у костюм. Він жалісливо всміхається.

— Ну. Здається, ніби хтось у хорошому настрої.

— Де тато? — запитую вимогливо, дивлячись за плечі Грієра.

— Він у кімнаті очікування. Йому сюди не можна.

— Чому?

Грієр зачиняє двері й підходить до столу. Кладе туди свій портфель і відмикає золоті засуви.

— Бо батьки можуть свідчити проти своїх дітей. Привілей у відмові давати показання поширюється лише на членів подружжя.

Вперше з моменту арешту мене нудить. Свідчити? Це ж не дійде до суду, правда? Як далеко ці копи планують зайти із цим лайном?

— Ріде, дихай.

Мій шлунок перевертається. Дідько, ненавиджу, що показав перед цим чоловіком хоч натяк на безпорадність. Я не демонструю слабкості. Ніколи. Єдина людина, перед якою я зміг відкинути свої перестороги, була Елла. Ця дівчина має силу пробитися крізь мої стіни й насправді побачити мене. Справжнього мене, а не холодного, бездушного козла, якого бачить решта світу.

Грієр витягує жовтий юридичний блокнот і золотисту авторучку. Він умощується на стільці навпроти мене.

— Я зроблю так, щоб це все минуло, — обіцяє адвокат. — Але спершу мені треба знати, із чим маємо справу. З того, що я встиг вичавити з офіцерів, які ведуть це розслідування: на камерах спостереження видно, як ти заходиш у пентхаус О'Галлоран о восьмій сорок п'ять сьогодні ввечері. Та сама камера показує, що виходиш десь за двадцять хвилин.

Мій погляд блукає кімнатою, шукає камери чи обладнання для запису.

Тут немає дзеркала, тож не думаю, що хтось дивиться на нас із якоїсь тіньової кімнати. Або принаймні сподіваюся на це.

— Усе, про що ми тут говоримо, між нами, — запевняє Грієр, коли помічає мій схвильований вираз обличчя. — Вони не можуть нас записувати. Привілеї адвоката й клієнта й усяке таке. Повільно видихаю.

— Так. Я був у пентхаусі. Але я, бляха, не вбивав її.

Грієр киває.

— Гаразд, — записує щось у свій блокнот. — Копнімо глибше.

Хочу, щоб ти почав із початку. Розкажи мені про тебе й Брук Девідсон. Кожна подробиця важлива. Мені треба знати все.

Ковтаю зітхання. Прекрасно. Це буде весело.

Рекомендована література

Усе, що ми забули
(Limited edition)

Другий Обряд.
Непристойно багаті
вампири. Книга 2

Моє темне бажання.
Дорога темного
принца. Книга 2

Гудзики та ненависть.
Книга 2

Гудзики та
страждання. Книга 3

Доля, вписана в кров.
Сага про невиткані
долі. Книга 1

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ